

ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΚΟΡΝΓΟΥΕΛ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Νέα απειλή, αυτή τη φορά για τη Μερκία. Ο Ράγκναλ στρατοπεδεύει κοντά στο Κέστερ, ένα παλιό ρωμαϊκό οχυρό, απόρρητο μέχρι τώρα. Αυτή τη φορά έχει μαζί του σχεδόν δύο χιλιάδες στρατιώτες και ο αριθμός αυτός όλο αυξάνεται, αφού ο Βόρειος άρχοντας αυτή τη φορά διαδίδει ότι είναι ο επόμενος βασιλιάς ολόκληρης της Σαξονίας.

Ο Ούτρεντ, που βρίσκεται στο Κέστερ μαζί με την αρχόντισσα Έθελφλεντ, οργανώνει αιφνιδιαστικές επιδρομές στο στρατόπεδο του εχθρού, τον ταπεινώνει και τον στρέφει προς το αδύναμο βασίλειο της Νορθουμβρίας. Εκεί, και άλλοι άρχοντες με τους άντρες τους ενώνονται μαζί του όπως και η παλιά ερωμένη του Ούτρεντ, η οποία πλέον τον μισεί: η Μπρίντα.

Ο Ράγκναλ όμως δε νιώθει ακόμα έτοιμος να επιτεθεί στο Κέστερ και λεηλατεί ανελέητα τη Μερκία, ενώ ο Ούτρεντ έχει να αντιμετωπίσει κι ένα νέο πρόβλημα: η οικογένεια της κόρης του απειλείται με αφανισμό στην επικίνδυνη Ιρλανδία, ενώ η ίδια είναι το μήλο της έριδας ανάμεσα στα δυο αδέρφια: τον πολεμοχαρή Ράγκναλ και τον σύζυγό της Σίγκτριγκρ.

Ο Ούτρεντ για άλλη μια φορά βρίσκεται σε κατάσταση αδυναμίας, με λιγότερο στρατό και με πολλά μέτωπα ανοιχτά, αλλά ανακαλύπτει ένα μεγάλο μειονέκτημα του αντιπάλου: ο στρατός που ακολουθεί και υπακούει τον Ράγκναλ διαπνέεται από φόβο και όχι από σεβασμό και πίστη. Μένει να δούμε αν θα χρησιμοποιήσει σωστά αυτή τη γνώση.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WARRIORS OF THE STORM
Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Λονδίνο 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι πολεμιστές της καταιγίδας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Bernard Cornwell, 2015
© Χάρτη: John Gilkes, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Mulcahey/arcangel,
trendobjects/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2309-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2310-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ΤΡΙΑΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

Ο Βασιλιάς του Χειμώνα, 2003, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Ο Εχθρός του Θεού, 2004, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Εξκάλιμπερ, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Η ΤΡΙΑΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Καβαλάρηδες της Σκιάς, 2002, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Τοξότες της Πίστης, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Αιρετικοί, 2006, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

ΣΑΞΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Το Τελευταίο Βασίλειο, 2007, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Ο Χλομός Καβαλάρης, 2008, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Οι Άρχοντες του Βορρά, 2009, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Το Τραγούδι του Ξίφους, 2011, μτφρ. Μαρίνα Κόφφα

Φλεγόμενη Γη, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Θάνατος των Βασιλέων, 2014, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Παγανιστής Άρχοντας, 2015, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο Κενός Θρόνος, 2016, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Οι Πολεμιστές της καταιγίδας
αφιερώνονται
στον Φιλ και στον Ρόμπερτ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης

12

Τοπωνύμια

13

Μέρος πρώτο

ΦΛΟΓΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ

19

Μέρος δεύτερο

Ο ΦΡΑΧΤΗΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

191

Μέρος τρίτο

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

305

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

399

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

401

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ

Η γραφή των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν δύσκολη υπόθεση, καθώς δεν υπήρχε συνεπής τρόπος γραφής, ούτε καν συμφωνία σχετικά με αυτό καθαυτό το όνομα. Επομένως, το Λονδίνο αποδιδόταν ανά περίπτωση ως Λουντόνια, Λούντενμπεργκ, Λουντέν, Λούντενβικ, Λούντενκεστερ και Λουντρ. Σίγουρα κάποιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν άλλες εκδοχές των τοπωνυμίων από αυτές που παρατίθενται στη συνέχεια, όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, επέλεξα τη γραφή που παρατίθεται είτε στο *Oxford* είτε στο *Cambridge Dictionary of English Place-Names* για τις περιόδους εκείνες που προσεγγίζουν περισσότερο το έτος 900 μ.Χ., όμως ακόμη και αυτή η λύση δεν είναι απόλυτη. Η νήσος Χέιλινγκ, λ.χ., το 956 μ.Χ., αποδιδόταν είτε ως Χέιλινσινγκερ, είτε ως Χέγκλινγκκείγκε. Άλλωστε, ούτε οι δικές μου αποφάσεις ήταν απόλυτα προσανατολισμένες σε μία κατεύθυνση· κανονικά την Αγγλία θα έπρεπε να τη γράφω Ένγκλαλαντ και προτίμησα τη χρήση της σύγχρονης απόδοσης για το όνομα της περιοχής της Νορθουμβρίας, αντί του Νορ Χίμπραλοντ, προκειμένου να αποφευχθεί η εντύπωση ότι τα σύνορα του αρχαίου βασιλείου συμπίπτουν με αυτά της σύγχρονης κομητείας. Επομένως, η λίστα αυτή, όπως και οι γραφές των τοπωνυμίων, διατηρεί κάποιες ιδιορρυθμίες.

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ	ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
Aesc's Hill	Λόφος του Εσκ	Ashdown, Berkshire
Alencestre	Άλενστερ	Alcester, Warwickshire
Beamfleot	Μπίμφλεοτ	Benfleet, Essex
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ	Κάστρο Bamburgh, Northumberland
Brunanburh	Μπρένανμπερχ	Bromborough, Cheshire
Cair Ligualid	Κερ Λίγκουαλιντ	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Κέστερ	Chester, Cheshire
Cent	Κεντ	Kent
Contwaraburg	Κοντουάραμπεργκ	Canterbury, Kent
Cumbraland	Κάμπραλαντ	Cumbria
Dunholm	Ντάνολμ	Durham, Κομητεία Durham
Dyflin	Ντίφλιν	Dublin, Ιρλανδία
Eads Byrig	Ιντς Μπίριγκ	Λόφος Eddisbury, Cheshire
Eoferwic	Έοφερουικ	York, Yorkshire
Gleawecestre	Γκλούστερ	Gloucester, Gloucestershire
Hedene	Χεντένε	Ποταμός Eden, Cumbria
Horn	Χορν	Hofn, Ισλανδία
Hrothwulf's farm	Ρόθβολφ, αγρόκτημα	Rocester, Staffordshire
Jorvik	Γιόρβικ	York, Yorkshire
Ledecestre	Λέντεκεστρε	Leicester, Leicestershire
Liccelfeld	Λίκελφελντ	Lichfield, Staffordshire
Lindcolne	Λίντκολν	Lincoln, Lincolnshire
Loch Cuan	Λοχ Κουάν	Strangford Lough, Βόρεια Ιρλανδία

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ	ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
Lundene	Λονδίνο	London
Maerse	Μέρσε	Ποταμός Mersey
Mann	Μαν	Νήσος του Man
Saefern	Σέφερν	Ποταμός Severn
Strath Clota	Στραθ Κλότα	Strathclyde, Σκοτία
Use	Ούζε	Ποταμός Ouse
Wiltunscir	Ουίλτονσια	Wiltshire
Wintanceaster	Ουίντανστερ	Winchester, Hampshire
Wirhealum	Ουίρχεαλουμ	The Wirral, Cheshire

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Φλόγες στον ποταμό

1

ΩΤΙΑ ΣΑΡΩΝΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ. Φωτιά που έκαιγε τον ουρανό κι έσβηνε τα αστέρια. Φωτιά που κάλυπτε με πυκνούς καπνούς όλο τον τόπο ανάμεσα στους ποταμούς. Ο Φίαν με ξύπνησε. «Μπελάδες», ήταν το μόνο που είπε.

Η Ίντιθ σάλεψε κι εγώ την έκανα πέρα. «Μείνε εδώ», της είπα, και έστριψα το κορμί μου για να βγω από τα σκεπάσματα. Ψηλαφητά γύρεψα μια κάπα από αρκουδοτόμαρο και την έσφιξα γύρω από τους ώμους μου, προτού ακολουθήσω τον Φίαν στον δρόμο. Φεγγάρι δε φαινόταν, παρ'όλας οι φλόγες που αντανakλούσαν πάνω στην πελώρια στήλη από καπνό, όπως τραβούσε κατά μέσα, παρασυρμένη από τον νυχτερινό άνεμο. «Χρειαζόμαστε παραπάνω άντρες στα τείχη», είπα.

«Έγινε κιάλας», αποκρίθηκε ο Φίαν.

Οπότε το μόνο που μου έμενε να κάνω ήταν να βλαστημήσω. Βλαστήμησα.

«Το Μπρένανμπερχ είναι», είπε ο Φίαν, σκυθρωπός, κι εγώ βλαστήμησα ξανά.

Κόσμος είχε αρχίσει να μαζεύεται στον κεντρικό δρόμο του Κέστερ. Η Ίντιθ είχε βγει από το σπίτι, τυλιγμένη με ένα βαρύ πανωφόρι, με τα κόκκινα μαλλιά της να φεγγίζουν στο φως των φαναριών που έκαιγαν στο κατώφλι της εκκλησίας. «Τι τρέχει;» ρώτησε νυσταγμένα.

«Το Μπρένανμπερχ», είπε ο Φίναν βλοσυρά. Η Ίντιθ έκανε τον σταυρό της. Διέκρινε φευγαλέα το γυμνό κορμί της όπως το χέρι της ξεπρόβαλε κάτω από το πανωφόρι για να ακουμπήσει το μέτωπό της, και ύστερα έσφιξε το βαρύ, μάλλινο ύφασμα καλά πάνω στην κοιλιά της.

«Λόκι». Πρόφερα το όνομα καθαρά. Αυτός είναι ο θεός της φωτιάς, ό,τι και να λένε οι χριστιανοί. Και ο Λόκι είναι ο πιο άτιμος από όλους τους θεούς, ένας μαγαπόντης που εξαπατά, σαηγευεί, προδίδει και πληγώνει τον άνθρωπο. Η φωτιά είναι δίκικοπο όπλο που μπορεί να μας ζεστάνει, να μας μαγειρέψει το φαγητό, να μας κάψει ή να μας σκοτώσει. Ακούμπησα το σφυρί του Θωρ που κρεμόταν από τον λαιμό μου. «Εκεί πέρα είναι ο Έθελσταν», είπα.

«Έτσι και ζει ακόμη», σχολίασε ο Φίναν.

Μέσα στα σκοτάδια δεν μπορούσε να γίνει το παραμικρό. Το ταξίδι μέχρι το Μπρένανμπερχ ήταν τουλάχιστον δύο ώρες με το άλογο, και τέτοια αφέγγαρη νύχτα θα έπαιρνε ακόμη παραπάνω, αφού θα καταλήγαμε να σκοντάφτουμε στα δάση, αν δεν πέφταμε ίσια πάνω σε καμιά ενέδρα που θα είχαν στήσει οι άντρες που είχαν βάλει φωτιά στη μακρινή οχυρή πόλη. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να στέκομαι στα τείχη του Κέστερ και να έχω τον νου μου, μην και ξεπρόβαλλε ο εχθρός μέσα από την αυγή.

Όχι πως φοβόμουν μια τέτοια επίθεση. Το Κέστερ το είχαν χτίσει οι Ρωμαίοι και ήταν κάστρο γερό, από τα καλύτερα σε όλη τη Βρετανία. Οι Βόρειοι θα έπρεπε να περάσουν μια πλημμυρισμένη τάφρο και ύστερα να σηκώσουν σκάλες πάνω στα ψηλά, πέτρινα τείχη, και οι Βόρειοι από παλιά δίσταζαν να επιτεθούν σε κάστρα. Όμως το Μπρένανμπερχ φλεγόταν, οπότε ποιος να ήξερε τι αφύσικα πράγματα μπορεί και να έφερε μαζί της η αυγή; Το Μπρένανμπερχ ήταν το πιο πρόσφατο οχυρό μας, χτισμένο από την Έθελφλεντ, που κυβερνούσε τη Μερκία, και είχε για προστασία τον ποταμό Μέρσε, που πρόσφερε στα σκάφη των Βορείων εύκολη πρόσβαση στην κεντρική Βρετανία. Τα παλιότερα χρόνια ο Μέρσε είχε κίνηση, τα κουπιά βουτούσαν και έσχιζαν τα νερά του, και τα δρακοκέφαλα σκαριά τραβούσαν κόντρα στο ρεύμα του ποτα-

μού, για να φέρουν νέους πολεμιστές στην ατελείωτη μάχη ανάμεσα στους Βόρειους και τους Σάξονες, όμως το Μπρένανμπερχ είχε φράξει αυτή τη διαδρομή. Εκεί είχαμε στόλο από δώδεκα πλοία, που τα πληρώματά τους προστατεύονταν από τα χοντρά, ξύλινα τείχη της πόλης, και οι Βόρειοι είχαν μάθει να φοβούνται εκείνα τα πλοία. Τώρα πια, όποτε πατούσαν στις δυτικές ακτές της Βρετανίας, τραβούσαν στην Ουαλία ή αλλιώς στην Κάμπραλαντ, εκείνους τους άγριους τόπους που απλώνονται βόρεια του Μέρσε.

Εκτός από απόψε. Απόψε, φλόγες απλώνονταν δίπλα στον ποταμό.

«Τράβα ντύσου», είπα στην Ίντιθ. Δε θα καταφέραμε να κοιμηθούμε άλλο αυτή τη νύχτα.

Εκείνη ακούμπησε τον σμαραγδένιο σταυρό που φόραγε στον λαιμό της. «Έθελσταν», είπε σιγανά, σαν να προσευχόταν για εκείνον όπως ψηλαφούσε τον σταυρό. Του είχε αδυναμία.

«Είτε ζει, είτε είναι πεθαμένος», είπα ξερά, «και δεν πρόκειται να το μάθουμε πριν την αυγή».

Πήραμε τον δρόμο λίγο πριν χαράξει, τραβήξαμε βόρεια στο λυκόφως, ακολουθώντας τον στρωμένο δρόμο που περνούσε μέσα από το σκιασμένο κοιμητήριο των Ρωμαίων νεκρών. Πήρα μαζί εξήντα άντρες, όλους τους καβάλα σε γοργοπόδαρα, ελαφριά άλογα, ώστε, αν πέφταμε πάνω σε κανέναν στρατό λυσσασμένων Βορείων, να μπορούσαμε να ξεφύγουμε. Μπροστά μας έστειλα ιχνηλάτες, όμως βιαζόμασταν, δεν υπήρχε χρόνος να πάρουμε τα συνηθισμένα μέτρα μας, που ήταν να περιμένουμε την αναφορά από τους ιχνηλάτες προτού συνεχίσουμε. Η προειδοποίηση αυτή τη φορά θα ήταν ο θάνατος των ιχνηλατών. Αφήσαμε πίσω τον ρωμαϊκό δρόμο και πήραμε το χωμάτινο μονοπάτι που είχαμε ανοίξει μέσα από τα δέντρα. Σύννεφα είχαν έρθει από τη δύση κι έπεφτε φιλοβορόχι, όμως και πάλι μπροστά μας υψώνονταν καπνοί. Μια κανονική βροχή μπορεί και να σβήσει τη φωτιά του Λόκι, όχι όμως αυτές οι άψυχες στάλες· ο καπνός συνέχιζε να μας χλευάζει, προκαλώντας μας να πλησιάζουμε.

Τελικά, βγήκαμε από το δάσος και φτάσαμε στο μέρος που τα

λιβάδια μετατρέπονταν σε λασπότοπο και ο λασπότοπος τελικά γινόταν ένα με τον ποταμό, κι εδώ, πέρα στα δυτικά μας, εκεί που τα ασημόγκριζα νερά άνοιγαν, υπήρχε ένας στόλος. Είκοσι, τριάντα πλοία, μπορεί και περισσότερα, όμως ακόμη κι από τόσο μακριά μπορούσα να διακρίνω πως οι πλώρες τους ήταν στολισμένες με τα θηρία των Βορείων· αετούς, δράκοντες, ερπετά και λύκους. «Θεέ μου», έκανε ο Φίναν φρίττοντας.

Κάναμε γρήγορα, ακολουθώντας ένα μονοπάτι για γελάδια, που απλωνόταν σε ψηλότερο έδαφος, στη νότια όχθη του ποταμού. Ο άνεμος φυσούσε καταπάνω μας και κάθε τόσο μια ριπή έκανε τα νερά του Μέρσε να ανατριχιάζουν. Ακόμη δεν μπορούσαμε να δούμε το Μπρένανμπερχ, γιατί το οχυρό βρισκόταν πίσω από ένα δασωμένο ύψωμα, όμως μια ξαφνική κίνηση στις παρυφές του δάσους πρόδωσε την παρουσία ανθρώπων και δύο από τους ιχνηλάτες μου γύρισαν τα άλογά τους και ήρθαν καλπάζοντας προς το μέρος μας. Όποιος και να τους είχε ανησυχήσει, είχε χαθεί ανάμεσα στις πυκνές φυλλωσιές της άνοιξης, και μια στιγμή ύστερα ακούστηκε ένα κέρασ, ο ήχος του θρηνητικός στην γκριζία, νοτισμένη αυγή.

«Δεν είναι το οχυρό που καίγεται», είπε ο Φίναν αβέβαια.

Αντί να του απαντήσω, τράβηξα προς τα μέσα, αφήνοντας το μονοπάτι και προχώρησα προς τα παχιά βοσκοτόπια. Οι δύο ιχνηλάτες πλησίαζαν, με τις οπλές των αλόγων τους να τινάζουν πίσω τους νοτισμένα χώματα. «Είναι άνθρωποι στα δέντρα, άρχοντα!» φώναξε ο ένας. «Τουλάχιστον μια ντουζίνα, ίσως περισσότεροι!»

«Και έτοιμοι να πολεμήσουν», ανέφερε ο άλλος.

«Έτοιμοι να πολεμήσουν;» ρώτησε ο Φίναν.

«Ασπίδες, κράνη, όπλα», εξήγησε ο δεύτερος.

Οδήγησα τους εξήντα άντρες μου προς τον νότο. Τα νεαρά δέντρα σχημάτιζαν μια ζώνη που απλωνόταν σαν τείχος ανάμεσα σε εμάς και το Μπρένανμπερχ, και αν μας περίμενε ο εχθρός, ήταν βέβαιο πως θα έφραζε το μονοπάτι. Και αν εμείς ακολουθούσαμε το μονοπάτι, κινδυνεύαμε να πέσουμε κατευθείαν πάνω στο τείχος που θα σχημάτιζαν με τις ασπίδες τους, κρυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα, όμως κόβοντας από μέσα θα τους ανάγκαζα να μετα-

κινηθούν, να βγουν από τη σειρά τους, και γι' αυτό επιτάχυνα, σπιρουνίζοντας το άλογό μου ώστε να ανοίξει το βήμα του. Ο γιος μου ήρθε καλπάζοντας στα αριστερά μου. «Δεν είναι το οχυρό που καίγεται!» φώναξε.

Ο καπνός είχε αρχίσει να διαλύεται. Εξακολουθούσε να υψώνεται πέρα από τα δέντρα, μια γκριζωπή μουτζούρα που γινόταν ένα με τα χαμηλά σύννεφα. Έμοιαζε να αναδύεται από το ποτάμι, και σκέφτηκα πως ο Φίναν και ο γιος μου είχαν δίκιο, πως δεν ήταν το οχυρό αυτό που καιγόταν, αλλά μάλλον τα πλοία. Τα δικά μας πλοία. Μα πώς είχε καταφέρει ο εχθρός να φτάσει σε εκείνα τα πλοία; Αν είχαν έρθει μέρα, θα τους έβλεπαν, και η φρουρά του οχυρού θα είχε τρέξει στα πλοία και θα είχε εμποδίσει τον εχθρό, ενώ το να είχαν έρθει νύχτα φάνταζε αδύνατο. Ο Μέρσε ήταν ρηχός, γεμάτος αμμουδερούς υφάλους, και δεν υπήρχε καπετάνιος που να ήλπιζε πως θα κατάφερνε να οδηγήσει ένα σκάφος τόσο βαθιά στο ποτάμι, μέσα στα σκοτάδια, μια αφέγγαρη νύχτα.

«Δεν είναι το οχυρό!» μου φώναξε ξανά ο Ούτρεντ. Το έλεγε λες και ήταν ευχάριστο, όμως ο δικός μου φόβος ήταν πως το οχυρό είχε αλωθεί και τώρα τα γερά ξύλινα τείχη του τα βαστούσε μια ορδή Βορείων. Άλλωστε, γιατί να κάψουν κάτι που εύκολα μπορούσαν να υπερασπιστούν;

Ο τόπος ανηφόριζε. Στα δέντρα δε διέκρινα κανέναν εχθρό. Βέβαια, αυτό δε σήμαινε πως δεν ήταν εκεί. Και πόσοι να ήταν οι εχθροί; Να είχαν τριάντα καράβια; Αν ήταν έτσι, έφταναν εύκολα τους χίλιους άντρες, και οι άντρες εκείνοι σίγουρα θα ήξεραν πως θα κινούσαμε από το Κέστερ να δούμε τι έγινε. Αν ήμουν εγώ ο αρχηγός του εχθρού, θα έστηνα καρτέρι λίγο παραμέσα από τα δέντρα κι αυτό σήμαινε πως το φρόνιμο ήταν να επιβραδύνω τον ρυθμό μας και να στείλω ξανά μπροστά τους ιχνηλάτες, όμως εγώ σπιρουνίσα το άλογό μου. Η ασπίδα μου κρεμόταν στη ράχη μου, και την άφησα εκεί, αρκέστηκα να λύσω την Ανάσα του Δράκου μέσα στο θηκάρι της. Ήμουν θυμωμένος κι απρόσεκτος, όμως το ένστικτό μου έλεγε πως δε μας καρτερούσε κανένας εχθρός πίσω από εκείνα τα δέντρα. Μπορεί να μας περιμέναν στο μονοπάτι, όμως,

αλλάζοντας άξαφνα πορεία κατά μέσα, τους είχα αφήσει ελάχιστα περιθώριο να σχηματίσουν ξανά τείχος ασπίδων στο ύψωμα. Τα δέντρα συνέχιζαν να κρύβουν ό,τι κρυβόταν παραπέρα, κι εγώ έστριψα το άλογο και τράβηξα και πάλι δυτικά. Βούτηξα στις φυλλωσιές, έσκυπα για να αποφύγω ένα κλαδί κι άφησα το άλογο να βρει τον δρόμο ανάμεσα στα δέντρα, και την επόμενη στιγμή τα είχα αφήσει πίσω μου. Βάστηξα τότε το άλογο τραβώντας τα χαλινάρια και σταμάτησα για να παρατηρήσω γύρω μου.

Πουθενά εχθρός.

Οι άντρες μου πέρασαν με θόρυβο ανάμεσα από τα δέντρα και στάθηκαν πίσω μου.

«Δόξα τω Χριστώ», είπε ο Φίναν.

Το σχυρό δεν είχε αλωθεί. Το λευκό άλογο της Μερκίας εξακολουθούσε να κυματίζει πάνω από τις πολεμίστρες και μαζί του το λάβαρο της Έθελφλεντ, εκείνο με τη χήνα. Από τα τείχη κρεμόταν κι ένα τρίτο λάβαρο, ένα καινούργιο που είχα παραγγείλει να το φτιάξουν οι γυναίκες του Κέστερ. Πάνω του είχε κεντημένο τον δράκο της Δυτικής Σαξονίας, και ο δράκος βασιτούσε έναν κεραινό στο ένα σηκωμένο πόδι του. Ήταν το σύμβολο του πρίγκιπα Έθελσταν. Το αγόρι είχε ζητήσει να έχει έναν χριστιανικό σταυρό πάνω στη σημαία του, εγώ όμως είχα διατάξει στη θέση του να κεντήσουν τον κεραινό.

Είπα τον Έθελσταν αγόρι, όμως τώρα πια ήταν ολόκληρος άντρας, δεκατεσσάρων ή και δεκαπέντε χρόνων. Είχε ψηλώσει, και το πονηρό, αγορίστικο βλέμμα του το χρωμάτιζε πια η εμπειρία. Υπήρχαν άνθρωποι που ήθελαν τον Έθελσταν νεκρό, κι εκείνος το ήξερε, οπότε τα μάτια του παρατηρούσαν συνέχεια ό,τι συνέβαινε γύρω του. Ήταν και όμορφος, ή τουλάχιστον έτσι μου έλεγε η Ίντιθ, καθώς εκείνα τα παρατηρητικά, γκριζά μάτια φώτιζαν ένα καλοφτιαγμένο πρόσωπο, στεφανωμένα από μαλλιά μαύρα σαν το φτέρωμα του κόρακα. Εγώ τον αποκαλούσα πρίγκιπα Έθελσταν, ενώ εκείνοι που τον ήθελαν νεκρό τον έλεγαν μπάσταρδο.

Και ήταν πολύς ο κόσμος που πίστευε τα ψέματά τους. Ο Έθελσταν είχε γεννηθεί από μια χαριτωμένη κοπέλα από το Κεντ, που

είχε πεθάνει φέρνοντάς τον στον κόσμο, όμως ο πατέρας του ήταν ο Έντουαρντ, γιος του βασιλιά Άλφρεντ και πλέον βασιλιάς του Ουέσεξ. Στο μεταξύ, ο Έντουαρντ είχε παντρευτεί μια κοπέλα από τη Δυτική Σαξονία, και είχε κάνει ακόμη έναν γιο, πράγμα που καθιστούσε την ύπαρξη του Έθελσταν άβολη, ιδίως καθώς κυκλοφορούσε η φήμη πως στην πραγματικότητα δεν ήταν καν νόθος, αφού ο Έντουαρντ είχε παντρευτεί στα κρυφά εκείνη την κοπέλα από το Κεντ. Είτε αυτό ήταν αλήθεια, είτε όχι, κι εγώ είχα σοβαρούς λόγους να πιστεύω πως η ιστορία εκείνου του πρώτου γάμου ήταν πέρα για πέρα αληθινή, δεν είχε σημασία, καθώς για πολλούς στο βασίλειο του πατέρα του ο Έθελσταν ήταν ο αχρείαστος γιος. Δεν είχε μεγαλώσει στο Ουίντανστερ, όπως τα άλλα παιδιά του Έντουαρντ, παρά είχε σταλεί στη Μερκία. Ο Έντουαρντ έλεγε πως συμπαθούσε το αγόρι, όμως στην πράξη το αγνοούσε, και η αλήθεια είναι πως ο Έθελσταν τον έφερνε σε δύσκολη θέση. Ήταν ο πρωτότοκος γιος του βασιλιά, άρα ο διάδοχος, όμως είχε έναν μικρότερο ετεροθαλή αδερφό που η εκδικητική μάνα του ήθελε τον Έθελσταν νεκρό, γιατί στεκόταν εμπόδιο ανάμεσα στον γιο της και τον θρόνο του Ουέσεξ. Εγώ, όμως, συμπαθούσα τον Έθελσταν. Τον συμπαθούσα αρκετά ώστε να θέλω να καθίσει μια μέρα στον θρόνο που ήταν δικαιωματικά δικός του, όμως προκειμένου να γίνει βασιλιάς έπρεπε πρώτα να μάθει τις ευθύνες που έχει ένας άντρας, και γι' αυτό του είχα αναθέσει τη διοίκηση του οχυρού και του στόλου που στάθμευε στο Μπρένανμπερχ.

Και τώρα, ο στόλος δεν υπήρχε πια. Είχε καεί. Τα σκαριά κάπνιζαν δίπλα στα μαυρισμένα χαλάσματα της αποβάθρας που είχαμε φάει έναν χρόνο για να χτίσουμε. Είχαμε μπήξει κορμούς από λεύκες βαθιά στην όχθη και είχαμε απλώσει τον διάδρομο πάνω από το νερό, φτιάχνοντας έτσι μια αποβάθρα γύρω από την οποία θα μπορούσε να είναι ο στόλος πάντοτε έτοιμος να αποπλεύσει. Τώρα η αποβάθρα είχε καταστραφεί, μαζί με τα γοργοτάξιδα καράβια. Τέσσερα από αυτά είχαν σκαλώσει πάνω από το ύψος της παλίρροιας κι εξακολουθούσαν να καπνίζουν, ενώ από τα υπόλοιπα είχε απομείνει μονάχα ο μαυρισμένος σκελετός στα ρηχά νερά την

ώρα που, στο τέρμα της αποβάθρας, τρία δρακοκέφαλα πλοία είχαν δέσει στους μισοκαμένους πασσάλους. Λίγο παραπέρα βρισκονταν άλλα πέντε πλοία, που χρησιμοποιούσαν τα κουπιά τους για να κρατάνε τη θέση τους κόντρα στο ρεύμα του ποταμού και την άμπωτη. Ο υπόλοιπος εχθρικός στόλος βρισκόταν μισό μίλι στα ανάντη.

Και στη στεριά, ανάμεσα σε εμάς και την καμένη αποβάθρα, βρισκονταν άντρες. Άντρες σιδερόφραχτοι, με ασπίδες και κράνη, άντρες με λόγχες και σπαθιά. Πρέπει να ήταν γύρω στους διακόσιους, και είχαν μαζέψει τα λιγοστά γελάδια που βρήκαν, προγκώντας τα ζωντανά κατά την όχθη του ποταμού, όπου τα έσφαζαν, ώστε να πάρουν μαζί τους το κρέας. Έριξα μια ματιά προς το οχυρό. Ο Έθελσταν είχε στο πρόσταγμά του εκατόν πενήντα άντρες εκεί, και τους έβλεπα αραδιασμένους πάνω στις πολεμίστρες, όμως ο διοικητής τους δεν έκανε καμία προσπάθεια να εμποδίσει την αποχώρηση του εχθρού. «Πάμε να σκοτώσουμε μερικούς από δαύτους τους μούλους», είπα.

«Άρχοντά μου;» έκανε ο Φίναν, προβληματισμένος από τον μεγάλο αριθμό των εχθρών.

«Θα το βάλουν στα πόδια», είπα. «Προτιμάνε την ασφάλεια των πλοίων τους, δε θέλουν να πολεμήσουν στη στεριά».

Γύμνωσα την Ανάσα του Δράκου. Οι Βόρειοι που είχαν πατήσει στη στεριά ήταν όλοι πεζοί και σκόρπιοι. Οι περισσότεροι βρισκονταν κοντά στην άκρη της καμένης αποβάθρας, από τη μεριά της στεριάς, όπου θα μπορούσαν γρήγορα να σχηματίσουν τείχος ασπίδων, όμως δεκάδες άλλοι πάσχιζαν να κουμαντάρουν τα ζωντανά. Εκείνους έβαλα σημάδι.

Και ήμουν οργισμένος. Ήμουν ο διοικητής της φρουράς του Κέστερ, και το Μπρένανμπερχ αποτελούσε τμήμα εκείνης της φρουράς. Ήταν ένα απομακρυσμένο φυλάκιο, κι εγώ είχα αιφνιδιαστεί, τα καράβια του είχαν καεί και τώρα ήμουν οργισμένος. Ήθελα να γευτώ αίμα εκείνη την αυγή. Φίλησα τη λαβή της Ανάσας του Δράκου και ύστερα κατέβασα με δύναμη τις φτέρνες μου, κι αμέσως ξεχυθήκαμε καλπάζοντας σε εκείνη τη χαμηλή πλαγιά, με τα σπαθιά μας γυμνωμένα και τις λόγχες μας προτεταμένες. Ευχήθηκα να εί-

χα φέρει μαζί μου μια λόγγη, όμως ήταν πια πολύ αργά για τέτοιες σκέψεις. Οι άντρες που κουμάνταραν τα ζωντανά μάς είδαν και δοκίμασαν να το βάλουν στα πόδια, όμως βρίσκονταν στους λασπότοπους, τα γελάδια είχαν αρχίσει να πανικοβάλλονται και οι οπλές των αλόγων μας βροντούσαν πάνω στα νοτισμένα από την πάχνη χώματα. Η μεγαλύτερη ομάδα των εχθρών σχημάτιζε τείχος με τις ασπίδες εκεί όπου τα μισοκαμένα χαλάσματα της αποβάθρας συναντούσαν τη στεριά, όμως δεν είχα σκοπό να μετρηθώ μαζί τους. «Θέλω αιχμαλώτους!» βρυχήθηκα στους άντρες μου. «Θέλω αιχμαλώτους!»

Ένα από τα καράβια των Βορείων κίνησε για τη στεριά, είτε για να ενισχύσει όσους βρίσκονταν στην όχθη, είτε για να τους προσφέρει διέξοδο. Χίλια λευκά πουλιά σηκώθηκαν από τα γκρίζα νερά, κρώζοντας και σκούζοντας, διαγράφοντας κύκλους πάνω από το βοσκοτόπι όπου είχε σχηματιστεί το τείχος των ασπίδων. Είδα ένα λάβαρο να υψώνεται πάνω από τις κουμπωμένες ασπίδες, όμως δεν πρόλαβα να το παρατηρήσω γιατί το άλογό μου κατηφόριζε ποδοβολώντας το μονοπάτι, κατάπινε την πλαγιά κι έφτανε στην όχθη. «Αιχμαλώτους!» φώναξα ξανά. Πέρασα δίπλα από ένα σφαγμένο βόδι, που τα αίματά του είχαν τρέξει παχιά και μαύρα στις λάσπες. Οι άντρες είχαν αρχίσει να το κομματιάζουν, όμως το είχαν βάλει στα πόδια, και την επόμενη στιγμή βρέθηκα ανάμεσα σ' εκείνους τους φυγάδες και με τη φαρδιά πλευρά της Ανάσας του Δράκου γκρέμισα τον έναν τους. Γύρισα από την άλλη. Το άλογό μου γλίστρησε στις λάσπες, ανασηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κι όπως έσκασε κάτω εκμεταλλεύτηκα το βάρος του και κάρφωσα την Ανάσα του Δράκου στο στήθος ενός δεύτερου άντρα. Η λεπίδα διαπέρασε τον ώμο του, χώθηκε βαθιά, αίματα ανάβλυσαν στο στόμα του κι εγώ σπιρουνίσα το άλογό μου για να φύγει μπρος και να παρασύρει τη βαριά λεπίδα, ξεκολλώντας τη από το κορμί του ετοιμοθάνατου. Ο Φίναν πέρασε από δίπλα μου, και ύστερα ο γιος μου, βαστώντας χαμηλά το σπαθί του, το Ράμφος του Κόρακα, γερμένος στο πλάι από τη σέλα του, για να το καρφώσει στην πλάτη ενός που έτρεχε να γλιτώσει. Ένας φρενιασμένος Βόρειος

έκανε να με χτυπήσει με ένα τσεκούρι, όμως απέφυγα την επίθεση εύκολα, και την επόμενη στιγμή η λόγχη του Μπεργκ Σκαλάγκριμσον τσάκισε τη ραχοκοκαλιά του άντρα, θέρισε τα σωθικά του και ξεπροβάλε γυαλιστερή και αιματοβαμμένη από την κοιλιά του. Ο Μπεργκ είχε ορμήσει χωρίς να φορά κράνος, έτσι που τα ξανθωπά μαλλιά του, μακριά σαν γυναίκας, ανέμιζαν, στολισμένα με κότσια και κορδέλες. Μου χαμογέλασε πλατιά όπως έλυνε τη γροθιά του γύρω από το φλαμουρένιο κοντάρι της λόγχης του και γύμνωνε το σπαθί του. «Χάλασα τον θώρακά του, άρχοντά μου!»

«Θέλω αιχμαλώτους, Μπεργκ!»

«Να σκοτώσω πρώτα τίποτε μούλους, ναι;» Σπιρούνισε το άλογο του και κάλπασε μακριά, συνεχίζοντας να χαμογελά πλατιά. Ήταν Σκανδιναβός πολεμιστής, γύρω στα δεκαοχτώ με δεκαεννιά, όμως ήδη είχε κωπηλατήσει σε καράβι που έφτασε μέχρι το Χορν, στο νησί της φωτιάς και του πάγου που βρισκόταν πέρα μακριά, στον Ατλαντικό, και είχε πολεμήσει στην Ιρλανδία, τη Σκοτία και την Ουαλία, και είχε ιστορίες να διηγηθεί για ποταμούς που περνούσαν ανάμεσα από δάση ολόκληρα από σημύδες, που, όπως έλεγε, εκτείνονταν ανατολικά από τον τόπο των Βορείων. Εκεί ζούσαν γίγαντες των πάγων, μου είχε πει, και οι λύκοι ήταν μεγάλοι σαν άλογα. «Κανονικά, έπρεπε να είχα πεθάνει χίλιες φορές, άρχοντα», μου είπε μια φορά, όμως ο μόνος λόγος που τώρα ζούσε ήταν επειδή του είχα ζώσει τη ζωή. Είχε γίνει άνθρωπος μου, ορκισμένος στο πλευρό μου, και τώρα, στην υπηρεσία μου, θέριζε το κεφάλι ενός φυγά με ένα χτύπημα του σπαθιού του. «Ναι!» βρυχήθηκε προς το μέρος μου, «ακόνισα καλά τη λεπίδα!»

Ο Φίναν βρισκόταν κοντά στην άκρη του νερού, τόσο κοντά που ένας άντρας από το πλοίο που σίμωνε πέταξε μια λόγχη καταπάνω του. Το όπλο έσκασε στη λάσπη και ο Φίναν έγειρε περιφρονητικά από τη σέλα του για να γραπώσει το κοντάρι και σπιρούνισε το άλογό του, τραβώντας προς το μέρος όπου ένας άντρας κειτόταν στις λάσπες, αιμορραγώντας. Γύρισε και κοίταξε προς το πλοίο, σιγουρεύτηκε πως τον έβλεπαν και ύστερα σήκωσε τη λόγχη και ήταν έτοιμος να την καρφώσει στην κοιλιά του τραυματία. Τότε, κοντο-

στάθηκε και, προς μεγάλη μου έκπληξη, πέταξε πέρα τη λόγχη. Ξεπέζεψε, γονάτισε δίπλα στον τραυματία, κάτι του είπε και ύστερα σηκώθηκε. «Αιχμαλώτους», φώναξε, «χρειαζόμαστε αιχμαλώτους!»

Ένα κέρασ σάλπισε από το οχυρό, γύρισα κατά κει και είδα άντρες να ξεχύνονται από την πύλη του Μπρένανμπερχ. Έρχονταν αρματωμένοι με ασπίδες, λόγχες και σπαθιά, έτοιμοι να σχηματίσουν τείχος το οποίο θα εξανάγκαζε το τείχος του εχθρού να υποχωρήσει στον ποταμό, όμως εκείνοι οι εισβολείς το είχαν πάρει ήδη απόφαση να φύγουν και δε χρειαζόνταν τη βοήθειά μας. Τσαλαβουτούσαν στα νερά, αφήνοντας πίσω τους μισοκαμένους πασσάλους και περνούσαν γύρω από τα πλοία που κάπνιζαν ακόμη, προσπαθώντας να σκαρφαλώσουν στα κοντινότερα πλοία. Στο μεταξύ, εκείνο το καράβι που έκανε να σιμώσει στάθηκε, ανταριάζοντας τα ρηγά νερά με τα κουπιά του, απρόθυμο να μετρηθεί με τους άντρες μου, ενώ οι δικοί μου έβριζαν το πλήρωμα και περίμεναν στην όχθη του ποταμού, με τα σπαθιά τους γυμνωμένα και τις λόγχες τους ματωμένες. Όλο και περισσότεροι εχθροί χώνονταν στα νερά, τραβώντας κατά τα δρακοκέφαλα καράβια. «Αφήστε τους!» φώναξα. Εκείνη την αυγή είχα νιώσει δίψα για αίμα, όμως δε θα ωφελούσε σε κάτι να έσφαζα μια χούφτα άντρες στα ρηγά νερά του Μέρσε και ίσως να έχανα κι εγώ καμιά ντουζίνα. Ο κυρίως στόλος του εχθρού, που το δίχως άλλο κουβαλούσε εκατοντάδες ακόμη άντρες, ήδη κωπηλατούσε προς τα ανάντη. Για να τον εξασθενίσω έπρεπε να σκοτώσω εκείνους τους εκατοντάδες, όχι μονάχα λίγους.

Τα πληρώματα των κοντινότερων πλοίων μάς χλεύαζαν. Τους έβλεπα να τραβάνε μέσα από τα νερά τους συντρόφους τους και να τους ανεβάζουν, και αναρωτήθηκα από πού να είχε έρθει άραγε αυτός ο στόλος. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που φάνηκαν τόσο πολλά πλοία των Βορείων. Σπιρούνισα το αλόγο μου για να φτάσει στην άκρη του νερού. Ένας έριξε καταπάνω μου μια λόγχη, όμως δε με έφτασε, κι εγώ με μετρημένες κινήσεις έβαλα την Ανάσα του Δράκου στη θηκάρι της, για να δείξω στον εχθρό πως αναγνώριζα ότι η σύγκρουση είχε τελειώσει, και είδα

έναν γκριζογένη να χώνει μια στον αγκώνα ενός νεαρού που ήθελε να μου ρίξει κι άλλη λόγχη. Έγνεψα καταφατικά στον γκριζογένη, κι εκείνος σε απάντηση ύψωσε την παλάμη του.

Ποιοι να ήταν άραγε; Οι αιχμάλωτοι θα μας το φανέρωναν σύντομα, και είχαμε πιάσει σχεδόν μια ντουζίνα από δαύτους, και ήδη οι δικοί μου τους αφαιρούσαν θώρακες, κράνη και ό,τι πολύτιμο είχαν πάνω τους. Είδα τον Φίναν να γονατίζει ξανά δίπλα στον τραυματία, να του μιλάει, και σπιρουνίσα το άλογό μου για να τραβήξω κατά κει, μα ύστερα σταμάτησα, κατάπληκτος, καθώς ο Φίναν είχε σηκωθεί και κατουρούσε τον πεσμένο άντρα, που δοκίμασε αδύναμα να χτυπήσει τον βασανιστή του με τη γαντοφορεμένη παλάμη του. «Φίναν;» φώναξα προς το μέρος του.

Δε μου έδωσε σημασία. Μίλησε στον αιχμάλωτό του στη δική του γλώσσα, τα ιρλανδέζικα, και ο άντρας του απάντησε οργισμένα στην ίδια γλώσσα. Ο Φίναν γέλασε και ύστερα μου φάνηκε πως τον βλαστήμησε, αρθρώνοντας κάτι κουβέντες με αγριεμένη όψη, μία προς μία, ενώ κρατούσε τα απλωμένα του δάχτυλα πάνω από το κατουρημένο πρόσωπο του άλλου, σαν να του έκανε μάγια. Σκέφτηκα πως, ό,τι κι αν συνέβαινε εκεί, δε μου έπεφτε λόγος, και στράφηκα προς τη μεριά των πλοίων, στην άκρη της κατεστραμμένης αποβάθρας και ίσα που πρόλαβα να δω τον σημαιοφόρο του εχθρού να σκαρφαλώνει στο τελευταίο ψηλόπρωρο σκαρί. Ο άντρας ήταν σιδερόφραχτος και δυσκολευόταν να σκαρφαλώσει και στο τέλος παρέδωσε το λάβαρο που βαστούσε και σήκωσε τα δυο του χέρια για να μπορέσουν δυο άλλοι πολεμιστές να τον τραβήξουν πάνω. Τότε εγώ αναγνώρισα εκείνο το λάβαρο και δεν τολμούσα να πιστέψω αυτό που έβλεπα.

Χείστεν;

Χείστεν.

Αν ετούτος ο κόσμος κουβαλούσε πάνω του ένα άχρηστο, προδοτικό, σιχαμένο κάθαρμα, μια κουράδα με όψη ανθρώπου, τότε αυτός ήταν ο Χείστεν. Τον γνώριζα μια ολόκληρη ζωή, για την ακρί-

βεια κάποτε είχα σώσει την άχρηστη ζωή του, κι εκείνος μου είχε ορκιστεί πίστη, σφίγγοντας με δύναμη τις παλάμες του γύρω από τις δικές μου που, με τη σειρά τους, ήταν σφιγμένες γύρω από τη λαβή της Ανάσας του Δράκου, και είχε χύσει δάκρυα ευγνωμοσύνης καθώς ορκιζόταν να είναι ο άνθρωπός μου, να με υπερασπίζεται, να με υπηρετεί, και σε αντάλλαγμα να έχει μερίδιο στο χρυσάφι μου, να έχει την πίστη μου. Όμως αυτός μέσα σε λίγους μήνες είχε πατήσει τον όρκο του και πολεμούσε απέναντί μου. Είχε ορκιστεί να κάνει ειρήνη με τον Άλφρεντ, όμως κι αυτό τον όρκο τον πάτησε. Είχε οδηγήσει στρατιές που ρήμαξαν τη Δυτική Σαξονία και τη Μερκία, ώσπου στο τέλος, στο Μπίμφλεοτ, τον στρίμωξα μαζί με τους άντρες του και έβαψα τα ρυάκια και τους βάλτους μαύρους με το αίμα τους. Είχαμε γεμίσει τάφρους ολόκληρες με τους νεκρούς του, τα κοράκια είχαν πλαντάξει στο φαί εκείνη την ημέρα, όμως ο Χείστεν είχε καταφέρει να ξεφύγει. Πάντοτε ξεφευγε. Είχε χάσει τον στρατό του, αλλά όχι την πονηριά του, και αργότερα είχε επιστρέψει, αυτή τη φορά στην υπηρεσία του Σίγκουρντ Θόρσον και του Κνουτ Ράνουλφσον, που και οι δυο τους πέθαναν σε μια άλλη σφαγή, όμως και πάλι ο Χείστεν είχε βρει τρόπο να ξεγλιστρήσει.

Τώρα είχε επιστρέψει, και το λάβαρό του ήταν ένα ξεπλυμένο κρανίο καρφωμένο πάνω σε ένα κοντάρι. Έμοιαζε να με χλευάζει από το κοντινότερο πλοίο, που τώρα απομακρυνόταν γρήγορα. Οι άντρες στο κατάστρωμα συνέχισαν να βρίζουν, και ο σημαιοφόρος κουνούσε το παλουκωμένο κρανίο πέρα δώθε. Πίσω από εκείνο το πλοίο υπήρχε ένα μεγαλύτερο, και στην πρόμνη του μπορούσα να διακρίνω έναν άντρα τυλιγμένο με κάπα, που φορούσε ένα ασημένιο κράνος, στολισμένο με τις μαύρες φτερούγες ενός κόρακα. Ο άντρας έβγαλε το κράνος και μου υποκλίθηκε ειρωνικά, και είδα πως ήταν ο Χείστεν. Γελούσε. Είχε κλέψει τα καράβια μου και είχε κλέψει μερικά γελάδια, και αυτό για τον Χείστεν ήταν αρκετό. Δεν αποτελούσε εκδίκηση για τα όσα έγιναν στο Μπίμφλεοτ –για να ισορροπήσει εκείνη η αιματοβαμμένη ζυγαριά θα χρειαζόταν να σκοτώσει εμένα κι όλους μου τους άντρες– όμως μας είχε γελοιοποιήσει και είχε ανοίξει τον Μέρσε σε έναν πελώριο στόλο

Βορείων, που τώρα κωπηλατούσαν προς τα ενδότερα. Έναν στόλο φορτωμένο εχθρούς που είχαν έρθει να αρπάξουν τη γη μας, με αρχηγό τον Χείστεν.

«Πώς γίνεται ένας μούλος σαν τον Χείστεν να έχει στις διαταγές του τόσο πολλούς άντρες;» αναρωτήθηκα μεγαλόφωνα.

«Δεν τους έχει». Ο γιος μου είχε φέρει το άλογό του στα ρηγά και το σταμάτησε δίπλα μου.

«Πώς δηλαδή;»

«Αρχηγός τους είναι ο Ράγκναλ Ίβαρσον».

Δεν είπα κουβέντα, όμως ένιωσα ένα ρίγος να με διαπερνά. Το όνομα του Ράγκναλ Ίβαρσον το γνώριζα, όπως όλοι μας άλλωστε· ήταν ένα όνομα που έσπερνε τον φόβο ολόγυρα στην Ιρλανδική Θάλασσα. Ήταν Σκανδιναβός, αυτοαποκαλούνταν Βασιλιάς της Θάλασσας, και αυτό γιατί τα εδάφη του απλώνονταν όπου τα άγρια κύματα έσκαγαν πάνω σε βράχους ή άμμο. Κυβερνούσε εκεί όπου οι φώκιες κολυμπούσαν και οι μύχοι πετούσαν, εκεί όπου οι άνεμοι λυσομανούσαν και τα πλοία τσακίζονταν, εκεί όπου το κρύο έκοβε σαν μαχαίρι και οι ψυχές των πνιγμένων βογκούσαν στα σκοτάδια. Οι άντρες του είχαν καταλάβει τα άγρια νησιά ανοιχτά της Σκοτίας, είχαν δαγκώσει χώματα από τις ακτές της Ιρλανδίας, και είχαν σκλαβώσει ανθρώπους στην Ουαλία και τη Νήσο του Μαν. Ήταν ένα βασίλειο δίχως σύνορα, και αυτό γιατί κάθε φορά που ο εχθρός δυνάμωνε πολύ, οι άντρες του Ράγκναλ έτρεχαν στα καράβια τους και τραβούσαν προς κάποια άλλη απάτητη ακτή. Είχαν εξαπολύσει επιδρομές στις ακτές του Ουέσεξ, από όπου άρπαξαν σκλάβους και γελάδια, και μάλιστα είχαν ανεβεί τον Σέφερν, φτάνοντας να απειλήσουν το Γκλούστερ, αν και τα τείχη εκείνου του οχυρού τους είχαν σταματήσει κάπως απότομα. Ράγκναλ Ίβαρσον. Δεν είχε τύχει να τον συναντήσω, όμως τον γνώριζα. Γνώριζα τη φήμη του. Δεν υπήρχε αξιότερος καπετάνιος, ούτε και πιο αποφασισμένος πολεμιστής, δεν υπήρχε άνθρωπος πιο τρομερός. Ήταν ένας άγριος, ένας πειρατής, ένας λυσσασμένος βασιλιάς του πουθενά, και η θυγατέρα μου, η Στίορα, είχε παντρευτεί τον αδερφό του.

«Και ο Χείστεν ορκίστηκε πίστη στον Ράγκναλ», συνέχισε ο γιος

μου. Παρακολουθούσε τα πλοία να ξεμακραίνουν. «Ο Ράγκναλ Ίβαρσον», είπε, ενώ εξακολουθούσε να κοιτάζει τον στόλο, «εγκατέλειψε τα εδάφη του στην Ιρλανδία. Είπε στους άντρες του πως η μοίρα τούς χάρισε γι' αντάλλαγμα τη Βρετανία».

Ο Χείστεν ήταν ένα τίποτε, σκέφτηκα. Ήταν ο ποντικός που τρέχει πίσω από τον λύκο, ένα μαδημένο σπουργίτι που κουρνιάζει στον ώμο του αετού. «Ο Ράγκναλ εγκατέλειψε τα εδάφη του στην Ιρλανδία;» ρώτησα.

«Έτσι είπε αυτός». Ο γιος μου έγνεψε προς τη μεριά όπου έστεκαν οι αιχμάλωτοι.

Ρουθούνισα. Ελάχιστα πράγματα ήξερα για ό,τι συνέβαινε στην Ιρλανδία, όμως τα τελευταία χρόνια μαθαίναμε πως οι Βόρειοι έπαιρναν πόδι από εκείνα τα μέρη. Καράβια είχαν διασχίσει τη θάλασσα κουβαλώντας τους επιζώντες σκληρών μαχών, κι εκείνοι που είχαν λογαριάσει πως θα έπαιρναν την Ιρλανδία τώρα κοίταζαν προς την Κούμπραλαντ ή τις ακτές της Ουαλίας, και ορισμένοι ακόμη παραπέρα, στη Νευστρία ή τη Φραγκία. «Ο Ράγκναλ είναι δυνατός», είπα, «μα γιατί να εγκαταλείψει την Ιρλανδία;»

«Επειδή οι Ιρλανδοί τον έπεισαν να φύγει».

«Τον έπεισαν;»

Ο γιος μου σήκωσε τους ώμους του. «Έχουν μάγους, χριστιανούς μάγους, που βλέπουν το μέλλον. Αυτοί είπαν πως ο Ράγκναλ θα γίνει βασιλιάς όλης της Βρετανίας έτσι και φύγει από την Ιρλανδία, και του έδωσαν άντρες για να τον βοηθήσουν». Έγνεψε προς τον στόλο. «Σε αυτά εκεί τα καράβια βρίσκονται εκατό Ιρλανδοί πολεμιστές».

«Βασιλιάς όλης της Βρετανίας;»

«Έτσι είπε ο αιχμάλωτος».

Έφτυσα κάτω. Ο Ράγκναλ δεν ήταν ο πρώτος άνθρωπος που είχε ονειρευτεί να κυβερνήσει ολόκληρο το νησί. «Και πόσους άντρες έχει μαζί του;»

«Χίλιους διακόσιους».

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

Ο γιος μου χαμογέλασε. «Με δίδαξες καλά, πατέρα».

«Τι πράγμα σου δίδαξα;»

«Πως η αιχμή μιας λόγχης στο συκώτι ενός αιχμαλώτου είναι ιδιαίτερα πειστικό πράγμα».

Έβλεπα τα τελευταία πλοία να ξεμακραίνουν προς τα ανατολικά. Σύντομα, θα χάνονταν πέρα από τον ορίζοντα. «Μπίντγουλφ!» φώναξα. Ήταν ένας βραχύσωμος, νευρώδης άντρας, που το πρόσωπό του ήταν στολισμένο με γραμμές μελανιού, όπως συνήθιζαν οι Δανοί, αν και ο ίδιος ο Μπίντγουλφ ήταν Σάξονας. Ήταν ένας από τους καλύτερους ιχνηλάτες μου, άνθρωπος ικανός να διασχίσει ανοιχτό χωράφι απαρατήρητος, λες και ήταν φάντασμα. Έγνεψα προς τα πλοία που χάνονταν στο βάθος. «Πάρε μια ντουζίνα μαζί σου», είπα στον Μπίντγουλφ, «και ακολουθήσε τους μούλους. Θέλω να ξέρω πού θα αποβιβαστούν».

«Άρχοντά μου», είπε, κι έκανε να φύγει.

«Πού 'σαι, Μπίντγουλφ!» φώναξα. Γύρισε να με κοιτάξει. «Κοίτα να δεις ποια λάβαρα κυματίζουν στα καράβια», του είπα, «κι έχει τον νου σου για ένα κόκκινο τσεκούρι! Έτσι και δεις ένα κόκκινο τσεκούρι, θέλω να το μάθω, σβέλτα!»

«Ένα κόκκινο τσεκούρι, άρχοντά μου», επανέλαβε και κίνησε γρήγορα.

Το κόκκινο τσεκούρι ήταν το λάβαρο του Σίγκτριγκρ Ίβαρσον, του άντρα της θυγατέρας μου. Τώρα πια, οι άνθρωποι τον έλεγαν Μονόφθαλμο, γιατί εγώ του είχα χαλάσει το δεξί μάτι με τη μύτη της Ανάσας του Δράκου. Είχε επιτεθεί στο Κέστερ και είχε αποκρουστεί, όμως παρά την ήττα του είχε πάρει τη Στίορα μαζί του. Δεν τον είχε ακολουθήσει ως αιχμάλωτη, αλλά ως ερωμένη του, και μια στο τόσο μάθαινα νέα της. Μαζί με τον Σίγκτριγκρ είχαν αποκτήσει γη στην Ιρλανδία, και μου έγραφε γράμματα, αφού εγώ την είχα βάλει με το ζόρι να μάθει γραφή και ανάγνωση. «Καβαλάμε άλογα στην άμμο», μου είχε γράψει, «και στους λόφους. Είναι θαυμάσια εδώ. Μας μισούν». Είχε αποκτήσει μια κόρη, το πρώτο μου εγγόνι, και την είχε ονομάσει Γκίζελα, όπως έλεγαν τη μάνα της. «Η Γκίζελα είναι πανέμορφη», μου έγραψε, «και οι Ιρλανδοί ιερείς μας καταριούνται. Τη νύχτα σκούζουν τις κατάρες τους και

ακούγονται σαν αγριοπούλια που ψοφάνε. Το λατρεύω αυτό το μέρος. Ο άντρας μου σου στέλνει χαιρετίσματα».

Οι άνθρωποι από πάντοτε λογάριζαν τον Σίγκτριγκρ σαν τον πιο επικίνδυνο από τους δύο αδερφούς. Λέγεται πως ήταν πιο έξυπνος από τον Ράγκναλ, ενώ η ικανότητά του ως ξιφομάχου ήταν θρυλική, όμως η απώλεια του ματιού του ή ίσως ο γάμος του με τη Στίορα τον είχε γαληνέψει. Ακούγονταν φήμες πως ο Σίγκτριγκρ αρκούσαν στο να καλλιεργεί τα χωράφια του, να ψαρεύει στις θάλασσές του και να υπερασπίζεται τα εδάφη του, όμως θα συνέχιζαν αυτά να του είναι αρκετά έτσι και ο μεγαλύτερος αδερφός του άρχιζε να καταλαμβάνει τη Βρετανία; Αυτός ήταν ο λόγος που είχα ορμηνέψει τον Μπίντγουλφ να έχει τον νου του στο κόκκινο τσεκούρι. Ήθελα να ξέρω αν ο άντρας της θυγατέρας μου είχε γίνει εχθρός μου.

Ο πρίγκιπας Έθελσταν με βρήκε την ώρα που τα τελευταία εχθρικά καράβια χάνονταν στο βάθος. Ήρθε μαζί με μισή ντουζίνα συντρόφους του, όλοι τους καβάλα πάνω σε μεγαλόσωμα άλογα. «Άρχοντα», φώναξε. «Συμπάθα με!»

Του έκανα νόημα να σωπάσει, καθώς είχα στρέψει και πάλι την προσοχή μου στον Φίναν. Τα έσουρνε, εξαγριωμένος, στον άντρα που κειτόταν τραυματίας στα πόδια του, και ο τραυματίας του φώναζε με τη σειρά του, και δε χρειαζόταν να μιλάω εκείνη την αλλόκοτη γλώσσα των Ιρλανδών για να καταλάβω πως αντάλλασσαν βρισιές. Δε θυμόμουν να είχα δει άλλη φορά τον Φίναν τόσο θυμωμένο. Σάλια πετάγονταν από το στόμα του, γλώσσα δεν έβαζε μέσα, έφελνε κανονικά τον άλλον, τα ρυθμικά λόγια του έσκαγαν σαν χτυπήματα σφυριού. Εκείνα τα λόγια τσάκιζαν τον αντίπαλό του που, ήδη τραυματίας, φαινόταν να υποχωρεί κάτω από τον καταγισμό των αναθεμάτων. Αρκετοί είχαν γυρίσει και χάζευαν τους δύο άντρες, κατάπληκτοι από την ένταση της οργής τους, ώσπου μια στιγμή ο Φίναν γύρισε και βούτηξε από κάτω τη λόγχη που είχε πετάξει νωρίτερα. Σκοτεινιασμένος, γύρισε πίσω στο θύμα του, κάτι είτε ακόμη, κι έπειτα ακούμπησε τον σταυρό που κρεμόταν γύρω από τον λαιμό του. Ύστερα, λες και ήταν ιερέας που σήκωνε ψη-

λά το δυσκοπότερο, έπιασε τη λόγχη και με τα δύο χέρια, την έφερε πάνω, με τη μύτη στραμμένη προς τα κάτω, και τη βάστηξε εκεί. Κοντοστάθηκε κι έπειτα μίλησε στα αγγλικά.

«Είθε να με συγχωρέσει ο Θεός», είπε.

Και τότε κατέβασε τη λόγχη με δύναμη, ουρλιάζοντας από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να καρφώσει το σίδερο μέσα από τον αλυσιδωτό θώρακα και τα κόκαλα, να βρει την καρδιά που φύλαζε εκεί μέσα, και ο άντρας τινάχτηκε από το χτύπημα της λόγχης, αίματα ανάβλυσαν από το στόμα του, χέρια και πόδια τινάχτηκαν για μερικές στιγμές, κι έπειτα η καρδιά σταμάτησε και ο άντρας έμεινε νεκρός, με το στόμα ανοιχτό, καρφωμένος στην όχθη του ποταμού με μια λόγχη που τον είχε τρυπήσει πέρα ως πέρα και είχε μπηχτεί στα χώματα από κάτω του.

Ο Φίναν έκλαιγε.

Έφερα το άλογό μου κοντά του κι έγριρα για να ακουμπήσω τον ώμο του. Ήταν φίλος μου, ο παλιότερός μου φίλος, σύντροφος και διπλανός μου σε αμέτρητα τείχη ασπίδων. «Φίναν;» ρώτησα, όμως δε γύρισε να με κοιτάξει. «Φίναν!» είπα ξανά.

Και αυτή τη φορά, σήκωσε το κεφάλι του, και είδα δάκρυα να ποτίζουν τα μάγουλά του και δυστυχία το βλέμμα του. «Θαρρώ πως ήταν γιος μου», είπε.

«Τι πράγμα;» ρώτησα εμβρόντητος.

«Γιος ή ανιψιός, δεν ξέρω. Χριστέ μου, συχώρα με, δεν ξέρω. Όμως τον σκότωσα».

Γύρισε κι έφυγε.

Ο Έντουαρντ, γιος του βασιλιά Άλφρεντ, και η αδελφή του η Έθελφλεντ βασιλεύουν στο Ουέσεξ, στην Ανατολική Αγγλία και στη Μερκία. Αλλά οι ακούραστοι Βόρειοι, που εποφθαλμιούν τα πλούσια εδάφη τους, εξαπολύουν συνεχώς επιθέσεις λεηλατώντας ό,τι δεν προστατεύεται από τα τείχη των οχυρωμένων πόλεων.

Ο Έντουαρντ και η Έθελφλεντ διστάζουν να κινηθούν επιθετικά· προτιμούν την άμυνα και τη διαφύλαξη των εδαφών τους. Ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ, από την άλλη πλευρά, έχει άλλα σχέδια. Εξάλλου, πρέπει πλέον να διαλέξει ανάμεσα στον όρκο του και την πίστη του προς την Έθελφλεντ και τη σωτηρία της κόρης του Στίορα, που βρίσκεται παγιδευμένη μαζί με τον άντρα της και την κόρη τους στην επικίνδυνη Ιρλανδία.

Θα καταφέρει ο μεγάλος πολεμιστής να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των γυναικών της ζωής του; Θα κατορθώσει να νικήσει τους εχθρούς του και να βάλει μια τάξη στα εδάφη της Μερκίας και της Νορθουμβρίας; Έστω και με τον δικό του ανορθόδοξο τρόπο;

**Το ένατο μέρος της σειράς
«Σαξονικά Χρονικά».**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19900

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ